

Fejtrágyázás őszielnél.

Midőn a gazda kénytelen, oly földbe vetni őszi gabonát, mely vetés előtt már nem kaphatott trágyát: — mert vagy erre idő nem volt, vagy a kellő trágya hiányzott: még ily esetben is lehet az őszi vetésnek némi trágyát juttatni az u. n. fej- vagy fölültrágyázás által.

Közönségesen ezen trágyázás marhatrágyával történik. Ennek azonban e célra lehetőleg kurtának, már némileg korhadtnak és gyommagvak meg gyökerektől lehetőleg mentesnek kell lennie. A ganéjlé is nagyon alkalmas az őszi fölültrágyázására, különösen midőn azt a vetéseket fedő óra lehet locsoltatni.

Jó sikerrel használtatik fejtrágya gyanánt a tiszta erőteljes komposzt is. Végre, kitűnő hatást gyakorol az ősziakra, ha azok jó földdel felülhordatnak. Nagy eredménnyel gyakorolják ezt különösen a belga gazdák és pedig nemesupán a sovány, hanem jó erőben levő földeknél is. A földet azonban e célra nem hordják össze különösen, hanem magán a javítandó földön szerzik, azáltal, hogy a 10—12 láb széles ágyak közti választó-barázdákat vermelővel $\frac{1}{2}$ —1' mélységre kiássák és az így nyert földet a vetésre lehetőleg egyformán szétszórják. Ezen munkát közönségesen őszzsel teljesítik, akkor t. i. midőn a vetés már néhány hüvelyk magasra felnőtt.

Ezen, ott majdnem általán szokásos mivelésnek kettős hasznava: először a vetések ujdón jó talajjal jövén érintkezésbe, új gyökereket képezhetnek és jobban megbokrosodhatnak; másodsor, a választó barázdáknak mélyebb kiásatása által a téli fölösleg nedveségnek jobb elvezetése eszközöltetik.

A majdnem fél lábnyi ágybarázdák által keletkezett térveszteséget a belga gazda nem veszi számításba, tapasztalásból tudván, hogy ezen hiány a gyarapodott termés által gazdagon üttethetik helyre.

S. P.

Tapasztalatok a fánzár-cserjéről.

Ezen növényt közelebről ismerni a Pest körüli homokos vidéken tanultam, hol a gazdák már régebben is a futóhomok megkötésére használták és nagyobb mérvben mint jelenleg.

Nem látom át miért ne tenyészthetnék most is legalább hasonló

mérvenben, hiszen aggasztó kiterjedésben növekszik a haszonvehetlen homoktenger, s tagadhatlan hogy e cserje a legolcsóbb és a célznak jól megfelelő gyepüket szolgáltatja.

Midenesetre hasznosabb a fával mint fáncczárral beültetett árokpart, ám de az előbbi a szélhordta homokon nem tökéletes szélfogó, itt pedig ez a legfőbb cél; melynek elérése mellett a fáncczár még egy kevés tüzelőt is ad, amennyiben nem csak jól türi ha másodévenként megsarlózzák, hanem így művelve, még vigabban is nő és sűrűbb lesz.

Kétszeres szolgálatot tenne pedig ezen cserje a legelőnek való futóhomokon, hol talán 5 öles távolságra keskeny árkokba ültetve kellene tenyészteni; igaz, hogy ő sem nő ily sovány helyen valami kitünően, különösen az első és második évben, mert gyökereinek előbb mélyen kell a földbe lehatni (5—6 láb mélyre megy le és tömérdek, szétágazó gyökere van).

Itt láttam ily fáncczár-ültetvényt, ez tizenöt öl távolságra volt egymástól árkolva és ültetve, mely távolság nagyon sok, nem bírja egymást védeni. E cserje az évről évrei legeltetést nem türi hanem csak a minden másodévit. Az ültetés első évében még összel sem szabad legeltetni, a második évben már lehet, de ezentúl szorosán meg kell tartani a másodévi legeltetést különben kivesz és fáradságunk jutalmazatlan marad.

Mindezeket összevéve úgy látszik, hogy a fáncczár oly birtokon sőt közlegelőn tenyészthető előnnyel, mely annyi, szélnek kitett, homokkal bir, hogy fele része elegendő évenkénti legelőnek; egyébiránt mind a birka, mind a szarvasmarha szivesen eszi, sőt jobban is szereti, mint azon füvet, mely nagyon kövér vagy árnyékos helyen nőtt; — és innét vélem megmagyarázhatni Turonyi úr észrevételét, hogy szivesebben ette a birka a fáncczár-levelét mint a mellette levő füvet, — mert ez utóbbi az előbbinek árnyékában nőtt.

Ott hol a nagy terjedelmű futóhomok befásítása, igen fáradságos vagy költséges, valamint az azzal járó hosszabb legelői szünetelés is nehezen kivihető, ajánlatosnak véljük, hogy a térek egyelőre fáncczárral, a kisebb darabokban évenkiint fával ültettetnének be; meg kell egyébiránt említenünk hogy a fáncczárnak ez esetben azon rossz tulajdonsága van, miszerint tömérdek gyökerei a faesemetéktől a szükséges nedvességet elveszik, s az ültető nagy boszuságára aránytalanul sok csemete vesz el; azonban azt hiszem, hogy a minden nyomoruságot békével tűrő bálványfa még ezt is kiállná. Az idén

egy öreg fánccárgyepüt óhajtottam fával tarkázni, ákácztot ültettem belé, azonban rosszul sikerült; jövőre ugyanott bálványfával szándékozom kísérletet tenni, az eredményt a nagyon tisztelt szerkesztőség engedelmével annak idejében e becses füzetekben közzé teendem. *)

Végre ismételve ajánlhatónak tartom a fánccár-cserjét homokos szántótáblák körülgyepüsítésére; — ha e cserje kifejlődött és a tábla terjedelme nem túl nagy, akkor a vetést a szelektől megmenti. Vajmi sokan vagyunk kik tapasztaltuk: hogy mi az, ha a homokföldön ifjuvetést egy erős tavaszi szél megsöpri; legtöbbször fáradságunk gyümölcsének felével fizetünk, s még örvendünk kell, hogy a másik felét meghagyta, — ha meghagyta! — A fánccár tolokodásától a szántóföldbe nincs mit tartani, én azt tapasztalom, hogy rendes művelés alatt álló földbe nem tenyészik; e tekintetben az ákác-gyök-hajtások sokkal szívósabbak s még sem jut eszébe senkinek, hogy a miatti félelmében mesgyéit és árokpartjait ne ültesse be.

Fromm Antal.

Az öszivetéseknek lelegeltetése.

Midőn a szántóföld czélszerűen megmunkáltatott és kellően megtrágyáztatott, e mellett a megkívántató magmennyiség is megfelelő időben és módon elvettett; akkor a fiatal vetés úgy fog állani, hogy azt sem s a r o l t a t n i sem lelegeltetni nem szükség.

Ha azonban ezen óvszerekhez folyamodni szükségesnek mutatkozik, akkor a leörzés, feltéve hogy értelmesen és figyelmesen történik, még mindig jobb és kevésbé veszélyes a lesarolásnál.

Figyelmezní kell pedig a vetések leörzésénél különösebben a következőkre:

1. Nedves időben soha sem szabad a nyáját a vetésre eresztetni, mert ilyenkor a birkák nemcsak a talajt károsan összetapossák, de egészségüket is megronthatják.

2. Száraz időben vagy midőn a föld fagyos a juhász folytonos mozgásban tartsa a nyáját; a szántóföldön mindig szapora lépésben hajtsa keresztül és ha szükség, inkább többször ereszze rá, nehogy egyes helyek nagyon csupaszra leöriztessenek.

3. Soha sem kell a nyáját reggel korán vagy üres gyomorral a vetésekre bocsátani, sem pedig megengedni, hogy csupán a vetésen lakjanak jól.

*) Kérjük. Szerk.